

SCHRIFTMEDITATIE

"Wij hebben een altaar van hetwelk geen macht hebben te eten, die de tabernakel dienen".

Hebr. 13:10

Christenen uit het Jodendom (Hebreëen) en christenen uit het heidendom (Galaten), hebben één ding gemeen: Het zich willen vasthouden aan het zichtbare. Wat heeft b.v. de roomse kerk een leunsels en steunsels opgericht voor de mens op weg. Van de wieg tot het graf wordt het kerklid omgeven door zelf uitgedachte sacramenten en ceremoniën. Zo is het volk van de doop tot en met het laatste oliesels voorzien. Die "hang" naar het tastbare-zichtbare, zit ons allen in het bloed. Het is als met de verboden vrucht in het paradijs... Onweerstaanbaar wordt de mens getrokken tot het nemen en eten. Geloof en trouw worden verzaakt om de smaak en het gevoel. Die "hang" naar het hebben en houden mogen we niet specifiek "Joods" noemen. Alle mensen zijn er mee vervuld. Tot op dit ogenblik is de mens bezig "Gestalte" aan iets te geven. De wereldkerk is bezet met een grote drang tot het stellen van daden en gedenktekenen... de greep naar het zichtbare. Onder dit alles wordt allerm minst beseft, dat wij, op moderne manier, bezig zijn terug te keren tot het verbroken verbond der werken. Door iets te "Stellen" pogen we onszelf bij God en mensen aannemelijk te maken. De rijke zuurstof van Gods genade in Christus is voor de hebbende en stellende mens een luchtledige ruimte die hem tot de verstikingsdood voert. Dáárom wil de Jood een tempel met altaren... de roomse mens een kaarsje met formules en een paus... de chiliast een duizendjarig rijk met een hemel op aarde... de bekeerde mens een bevindelijkheid buiten het Woord... enzv.

Zo hebben wij gaven te over op ons godsdienstig altaar. Gaven en hebberlijkheden om onszelf te behagen en God te bedriegen.

Zeg eens eerlijk... Weet u het antwoord op de vraag: Waar is God op Wien gij bouwde?

Wat moet u zeggen tegen de dagelijks terugkerende deputaten van het "Verstand" en het "Gepaste" Christendom?

Wat moet u zeggen tegen de verzadigde godsdienstige mens die zoveel "Heeft". Klinkt het niet erg tegenstrijdig als we zouden stamelen: "Als niets hebbende, en nochtans alles bezittende"? O, Geliefde lezer... het is mensonmogelijk om te blijven staan tegenover dat leger van bestrijders. Van binnen en van buiten weerklinkt stem op stem: Wat hebben jullie nou? Jullie hebben niets. En wij willen toch óók graag iets op het altaar leggen? We willen toch ook iets te eten hebben voor God en onszelf? Stel je voor dat je op reis moet zonder geld? en zonder brood? Waar moet je terecht komen? Waar moet je eten? Waar moet je slapen? Als dan bovendien je papieren niet in orde zijn?

En als je dan geen legitimatiebewijs hebt om jezelf te kunnen legitimeren? Je portret is zo zwart en onherkenbaar... Hoe kom je door de poort? Je kunt niet eens je handtekening zetten... slechts een kruisje... Wat zegt u? Een kruisje? Waarachtig, we zijn op de rechte weg... een handtekening kan niet meer... een kruisje.

Luister, arme vrienden, er is een Woord van God. Een Woord van grote vertroosting. Dat Woord luidt:

"WIJ HEBBEN EEN ALTAAR".

Waar dan? Waar is dat altaar? Ik? Wij? Ik heb niets. O, dat altaar stond op de aarde, maar het kwam uit de hemel. Het is een altaar van God. God uit God en Licht uit Licht. Voor het natuurlijk oog een verborgen altaar. Toch was het altaar meer waard dan het fijnste goud op aarde. Dat altaar was een gave Gods. Het offer was ook een gave van God. Altaar en offer waren één. Het altaar is sterk, sterker dan onze altaren. Onze altaren kunnen het vuur niet dragen. Met gaven en giften zakt het in elkaar. Maar het altaar van God heet: "STERKE GOD".

Op dat altaar ligt een Lam... het Lam Gods.
Op dat Lam ligt de straf der verbrijzeling.
Nee, geen dode mensenbeenderen worden op dit
altaar verbrand. De LEVENDE, de waarachtig
LEVENDE ligt te branden op dit altaar. Levend
ligt het Lam te sterven. Geen stem komt van de
hemel, als bij Abraham: Houdt op. De rook van
de verlaten en zielepijn stijgt op naar de he-
mel: "Mijn God, Mijn God, waarom hebt Gij Mij
verlaten"? Wat hitte doet Hem branden. Hoe wor-
stelt Hij, buiten de legerplaats, om het leven.
Altaar, o altaar---Offer, o offer...

Ik kan die prijs der ziele, dat rantsoen,
Aan God in tijd noch eeuwigheid voldoen.

Mijn altaar ligt stuk. Mijn offeranden stinken.
Zelfs de roofvogels lusten de gaven niet...
Velen staan op en roepen: Hea, we zullen hem
verslinden... we zullen dat ledige vat aan stuk-
ken slaan...

Wat moet ik dan laten zien?

Stil maar. GOD laat wat zien. God gaf het altaar
en het offer. Een offer dat gans verteerd werd.
Er stond een altaar op de aarde.

Er lag een Lam op het altaar.

Er was vuur en brand, hoewel het offer nat van
tranen was.

Dat altaar-offer is nu verhoogd aan de rechter-
hand des Vaders in de hoogste heerlijkheid. Het
stervende tarwegraan heeft vele korrelen aange-
bracht. Hij heeft het volbracht... alles...

Op dat altaar liggen kostelijke sp ijzen en
heerlijke vruchten. Boven dat altaar is de zoete
geur van de vergeving der zonden en het eeuwige
leven. Er is Vrede-Blijdschap-Gerechtigheid en
Heiligheid. Het is een maaltijd van reine wijn,
van vet vol merg, van reine wijnen die gezuiverd
zijn.

Achter het altaar klinkt een stem op: "Deze is
Mijn Zoon, Mijn Geliefde, in Welke Ik al Mijn
Welbehagen heb". Dwalende schapen horen de stem.
Koorden van eeuwige liefde trekken hen. Ze wor-
den afgetrokken van hun altaren en gaven. Het
gelovig zien in dit heiligdom doet verwondert

uitroepen: "Wij hebben een altaar".

De Koning heeft gezegd: "Zalig zijn de armen. Hunner is het koninkrijk". Beschuldigers en bespotters van het Heilig Evangelie mogen toezien... al hebben ze nog zoveel in handen. Als de dood komt moeten onze handen toch alles loslaten. Niets zullen we met ons kunnen nemen. Met ons handgeld zullen we Gods handen niet kunnen vullen.

MAAR WIJ HEBBEN EEN ALTAAR... wij, die Hij heeft liefgehad met een eeuwige liefde. Wij, die van nature kinderen des toorns zijn, als alle anderen. Wij, die niets voortbrachten dan verderf. Wij, die door Geest en Woord mogen horen de blijde boodschap van Gods Welbehagen. Hebben wij ook omgezien naar Hem, Die naar ons omzag? Hij is gezonden om te geven: Sieraad voor as, het gewaad des lofs voor een benauwde geest--vreugdeolie voor treurigheid.

Het altaar staat niet in een aardse tabernakel.. niet in onze heiligdommen. Voor het natuurlijk oog is dit altaar onzichtbaar. Het is alleen te geloven door Geest en Woord. Wij willen graag hebben en vasthouden. Dat is onze aard. Daarom zeggen we ook: "Zien is nog geen hebben". Altijd maar weer dat hebben. Gelukkig dat de Heilige Geest niet aflaat van het verheerlijken van Christus. Wie toch zou z'n kudde en altaar en offeranden verlaten voor dat altaar in de hemelen? Van dat altaar wordt, Gode zij dank, toch gegeten.

Naakten, blinden en hongerigen worden opgeraapt. Onder de heggen en steggen komt het Woord: "Alle dingen zijn gereed. Gij, die geen geld hebt, komt, koopt en eet. Ja komt, koopt zonder geld en zonder prijs, wijn en melk".

Jamaar... ik kan zo toch niet mee? M'n kleding bestaat uit lompen. U bent op het verkeerde adres, boodschapper. Maar er is bloed om gewassen te worden. Er is een kleed des Heils en een mantel der gerechtigheid. Ja, je zou verwachten, dat de gerechtsdienaars die landlopers in de kraag zouden vatten om ze zo spoedig

mogelijk naar een werkkamp te brengen. Wat heb IK nou? Je hebt niets, zondaar. Maar de Heere heeft alles. Het offer is gebracht. De prijs is betaald. Ja... maar ook voor mij?

De apostel schrijft: WIJ hebben een altaar. Ieder roept u toe: Gij niet, gij hebt niets... waar is uw altaar? Waar is Uw offer? Maar de Heere in de hoogte is geweldiger dan de bruisende baren der zee. Hij spreekt en er wordt grote stilte.

Hij is gekomen tot het Zijne, en de zijnen hebben Hem niet aangenomen. Dat was ons werk. Maar zovelen Hem aangenomen hebben, dien heeft Hij macht gegeven kinderen Gods te worden, namelijk die in Zijn Naam geloven. Dat is Gods werk. Waar God nu tot de onvruchtbare zegt dat ze meer kinderen heeft dan de getrouwde-- wie zal dan verdoemen? Ligt uw altaar stuk terneer? Zijn uw offeranden nog te slecht voor de roofvogels? Zing nochtans vrolijk vanwege de eeuwige liefde van de Vader.. vanwege de eeuwige Zoon van God, Die altaar wilde zijn en mensheid (offer) wilde aannemen.. vanwege de Heilige Geest, Die plaats wil maken in de harten van zondaren.

Allen, die de tabernakel blijven dienen hebben geen macht om van dit altaar te eten. Allen die zichzelf aannemelijk willen maken... allen die door hun tabernakel-dienst Gode menen te behagen... Zij allen hebben geen macht om van het hemelsaltaar te eten. Zo was er ook op grote Verzoendag een offer waar niemand van mocht eten. De tabernakeldienaars moesten er afblijven. Buiten de legerplaats moest dit offer verteerd worden. De Heere Jezus is óf een VOLKOMEN ZALIGMAKER óf geen Zaligmaker. Zolang we van onze eigen spijzen leven, kunnen we niet blij zijn met de vruchten van de "Boom des Levens". Die door de werken gezaligd wilt worden, vervalt van de genade. En zovelen als er de tabernakel dienen zijn onder de vloek; want er is geschreven: "Vervloekt is een iegelijk, die niet blijft in hetgeen geschreven is in het boek der Wet om dat te doen".

Misschien zegt u: Alles goed en wel... maar dat is zo gemakkelijk niet. O, bedenk liever dat het vlees en bloed onmogelijk is. Wij zijn blinde "Hebbers". Maar wat bij mensen onmogelijk is, is mogelijk bij God. Hij leert en leidt in het effen recht. Daar behoeven wij niets aan te doen. Als we door de werking van Gods Geest mogen verstaan dat onze gerechtigheden als een wegwerpelijk kleed zijn, geven we onze tabernakeldienst aan de duivel.. Laat hij er maar blij mee zijn.

Vrij van werken, 'k mag nu rusten,
Onder mijnen vijgeboom,
En wat ook mijn hart mag lusten
Vloeit mij van U, Levensstroom.

Laat mij dus mij selv' vergeten,
'k Heb genoeg aan U alleen.
'k Wil dan ook van niets meer weten,
Van geen werken in't gemeen.

Van geen waken, bidden, strijden,
Zoals vlees dat eigen is.
Laat me Uw werk toch niet benijden,
Door mijn vroom en fijn vernis.

Maar laat mij toch Amen zeggen;
Amen op Uw strijd alleen.
Op Uw bidden 't zegel leggen,
Jezus, 'k zie U, anders geen.

Bij Uw Naam moet IK verdwijnen,
Met mijn vroomheid en mijn kracht;
Weg dan nu met al het mijne.

'k Rust in 't Woord: HET IS VOLBRACHT. (B)

Welaan dan... U, die staat te wankelen bij uw altaar en uw offers in het stof ziet vallen. Het altaar in de hemel is er nog. De Vader staat er nog bij en achter. Vlees en bloed-- brood en wijn, worden om niet uitgedeeld. Het is Gods Welbehagen om een groot volk in het leven te behouden.

En U, die bestookt wordt door de vurige venijnpijlen van de vader der leugen en z'n ganse aanhang?? Omdat het bij u alles zo ledig en

onvruchtbaar is?? Hoor het Woord van God:

WIJ HEBBEN EEN ALTAAR

Daarom gaan we weer verder... als NIETS
HEBBENDE en NOCHTANS ALLES BEZITTENDE.
Daar heeft de Heere voor gezorgd. Al die het
hoort zal met mij lachen.

Dan wandel ik vol moeds op ruimer baan
Omdat mijn ziel gezocht heeft Uw bevelen;
Dan doe ik zelfs aan koningen verstaan,
Hoezeer mij Uw getuigenissen strelen;
Dan zal ik mij niet schamen, noch Uw
daan
Uit slaafs ontzag of dwaze vrees verhelen.

(Psalm 119:23)

D.C.O.